

de ikke behøver Dyrtidstillæg. Det gælder muligvis enkelte af dem, men der er paa den anden Side Tjenestemænd med en Gage paa 5,000 Kr. og en Embedsbolig til 1,000—1,200 Kr., som sidder lige saa haardt i det som mange andre; de har den dyre Bolig, som er bekostelig at holde i disse Tider, og afskæres fra at faa Dyrtidstillæg, fordi Boligens Værdi regnes med i deres Indtægt. Mange Embedsmænd omkring i Landet sidder ganske sikkert i meget haarde Kaar, og det rimelige Princip vilde dog være det, som er gennemført i adskillige Købstad- og Landkommuner, at alle Embedsmænd uden Undtagelse fik Dyrtidshjælp. Det vilde være det naturligste, og Beløbet, der er Tale om, er jo ikke stort; det blev i Fjor oplyst, at i finansiel Henseende havde Beløbet ikke nogen stor Betydning.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig og hurtig Behandling.

Vejstrup: Jeg forstod paa den ærede sidste Taler, at Sagen skal henvises til et Udvalg, hvor der altsaa vil være Lejlighed til at drøfte de enkelte Bestemmelser. Der er derfor mindre Anledning til at komme ind paa dem ved denne Lejlighed, saa meget mindre som det er rigtigt, hvad der blev sagt, at det er en Genganger, man har for sig, om end iklædt et lidt mere kostbart Klædebon. I Erkendelse af, at den almindelige Dyrtid er stærkt fremherskende overalt, og særlig i Erkendelse af, hvor overordentlig vanskeligt det under disse Forhold er at klare sig for de Mennesker, der sidder med de smaa faste Indtægter, skal jeg paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til Lovforslagets Gennemførelse og ønske det en let og hurtig Gang gennem Tinget.

Hey: Ogsaa jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget. Selv om jeg kan slutte mig til de Udtalelser, som blev fremsat af det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen) om Nedsættelse af et Udvalg, ønsker jeg dog, at et saadant vil arbejde hurtigt, saa at man snart vil kunne se Sagen tilendebragt. I det hele taget slutter jeg mig ganske til det ærede 2det Medlem for 5te Kreds. Jeg har, da de tidligere Lovforslag om Dyrtidstillæg var fremme, saa varmt som muligt talt for, at alle Statsembedsmænd og alle Pensionister skulde inddrages under Loven. Jeg ser ikke, med hvilken Ret man udelukker en Del af disse, det forekommer mig at se

meget lidt godt ud. Nogle vil tro, at dette Lovforslag, hvorved der gives 37 Mill. Kr. til Dyrtidstillæg, er et demokratisk Lovforslag, men det er meget langt fra. Et virkelig demokratisk Lovforslag vilde gøre Ret og Skel overfor alle. Da vi talte om Grundloven og Valgloven og Kvindevalgret o. s. v., hvor lød det da ikke kønt fra demokratisk Side at høre disse Ord: Skel skal ikke flyttes, Skel skal slettes. Det lød kønt, og under disse Ord sejrede man og gik frem, men nu sætter man Skel og fastholder et Skel, som man har sat for et Aars Tid siden. I Betragtning af, hvor lidt det koster, vilde det være rimeligt, om man i Aar slettede dette Skel, som man har sat til Trods for de skønne Ord, man har udtalt paa andre Omraader.

Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds omtalte Lærerne, antagelig som Følge af en Henvendelse, der er kommet til de forskellige Grupper fra Danmarks Lærerforening, som, uagtet den tæller 9,000 Medlemmer, aldeles ikke har været med i de Forhandlinger, der har været førte med, om jeg saa maa sige, mere paagaende Organisationer. Derfor er det vistnok berettiget nu i den 11te Time at tage under Overvejelse, om ikke de Ønsker, som fremsættes af Danmarks Lærerforening, fortjener at ske Fyldest, og om de ikke kan ske Fyldest.

Lovforslaget er fremsat som Følge af en Forhandling, der har været ført mellem den højtærede Finansminister og forskellige Organisationers Repræsentanter. Nu er det ganske givet, at Repræsentanter, der indgaar et Forlig, som man vel maa kalde det, med Regeringen paa en saa talrig Organisations Vegne, ikke kan indestaa for, at de 22,000 Mennesker, de repræsenterer, alle er tilfredse, det kan man ikke vente, det vilde være ganske urimeligt, ja i og for sig umuligt, men eet kunde man vente: at de Repræsentanter, som indgaar Forlig, som accepterer Tilbudet, saa, naar de gaar ud til de vedkommende, gør, hvad de kan for at faa Ro. Men læser man Bladene fra i Morges, ser man Interviews af disse Folk, i hvilke de fastslaar Utilfredsheden, animerer til Utilfredshed og gør, hvad de kan, for at holde Uroen vedlige. Det kalder jeg utilbørligt; enten indgaar man Forlig, eller man gør det ikke; men gør man det, har man den Pligt at sige til dem, man repræsenterer: Dette er, hvad vi kunde faa, nu skal I være tilfredse dermed og saa paa en god og forstandig Maade arbejde videre paa at faa mere, hvis der er Grund dertil. Men at